

her kommer frem, og det er den, at Fiskeri drives af mange Mennesker kun som Bierhverb, og det kan dog billigvis ikke ventes, at man i en Lov, der vil skabe en Ulykkesforsikring for Fiskere, skal tage andre med end saadanne, der drive Fiskeriet som Hovederhverv. Grænsen mellem de Fiskere, der drive Fiskeriet som Hovederhverv, og dem, der drive det som Bierhverb, er jo imidlertid meget vag, og her er atter en stor Vanskelighed ved Løsningen af denne Sag. Den Vej, man her ved vistnok kommer til at gaa, vil være den, at Staten søger at tilskyde det tilstrækkelige Beløb til, at Spørgsmaalet om en Ulykkesforsikring for Fiskere kan finde sin Løsning gennem en privat Sammenlutning mellem Fiskerne. At ogsaa en Forsikring for løsartdrivende frembyder store Forstælligheder fra det, der foreslaas her, er sikkert nok, men det skal jeg ikke nu komme nærmere ind paa.

Naar jeg saaledes har kunnet slutte mig til det foreliggende Forslag, er Meningen selvfølgelig dermed, at jeg kan slutte mig til Forslaget i dets Hovedtræk, saaledes som det søger gennem sine væsentligste Bestemmelser at løse sin Opgave. Deri ligger jo imidlertid ikke, at jeg skulde være enig i alle Enkeltheder. Det er jeg ikke, og hvad jeg har at bemærke i saa Henseende, vil jeg forhaabentlig faa Lejlighed til at komme frem med under en eventuel Udvalgsbehandling. Jeg skal her kun udtale, at naar det ærede Medlem fra Horsens (Wulff) saa stærkt har fremhævet de Mangler, Forslaget har i sin § 11, hvor man har forsøgt paa at indføre en Forsikringsvang, er jeg for saa vidt ganske enig med ham. Dette er Forslagets svage Side, og det vide de Herrer Forslagsstillere vistnok meget godt. Jeg antager, at den Affattelse, denne Paragraf har faaet, er en Affattelse, man er kommen til under Drøftelsen netop af de store Vanskeligheder, der i den Henseende ere til Stede, og at man ogsaa har sat denne Affattelse ind i Lovforslaget med Bevidsthed om, at dermed var Spørgsmaalet ikke endelig løst. Det er ganske sikkert et Punkt, der maa tages op til indgaaende Overvejelse, inden Lovforslaget kan blive fuldt tilfredsstillende. Men, som sagt, jeg skal ellers ikke gaa ind paa Enkeltheder, hvad jeg senere hen vil faa Lejlighed til.

Naar min Stilling saaledes i indværende Samling er den samme, som den var i Slutningen af forrige Samling, vil jeg dog gerne tilføje et Par forklarende Ord med Hensyn til et Faktum, der er kommet i Mellemtiden, nemlig den Resolution, der er vedtagen paa Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk's Møde i Juni

i dette Aar, en Resolution, som jo er bleven stærkt fremhævet af det ærede Medlem for Horsens. Jeg behøver ikke at sige, at jeg tillægger „Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk“ megen Betydning, og at jeg ellers er overordentlig villig til at lytte til de Udtalelser, der komme netop fra Fællesrepræsentationen. Som sagt, det er overflødigt at udtale det her, fordi det vistnok er en bekendt Sag, at jeg tidligere i Gerning har vist denne Villighed. I dette Tilfælde har jeg imidlertid ikke kunnet tage noget Hensyn til Resolutionen, og det har sin Grund i, at denne Resolution er af en særlig skrøbelig Karakter. Det er jo ikke saaledes, som det blev fremhævet af det ærede Medlem for Horsens, at denne Resolution udelukkende gaar ud paa — ja det ærede Medlem jagde selvfølgelig ikke dette, men saaledes maatte hans Udtalelse opfattes — en Protest mod, at man paalagde Erhverv noget særligt Bidrag til Ulykkesforsikring. Saaledes er det ikke, Resolutionen indeholdt i Virkeligheden mere. For at gøre klart, hvorfor denne Resolution egentlig ikke kan gøre Krav paa nogen saadan større Betydning, skal jeg her minde om, hvorledes Stillingen var paa Fællesrepræsentationens Møde. Spørgsmaalet blev indledet, men der fandt om selve Spørgsmaalet om Ulykkesforsikringen kun en meget ringe Forhandling Sted, hvilket jeg beklager i høj Grad, thi jeg skal ikke nægte, at paa disse store Møder lægger jeg i Grunden Hovedvægten paa Forhandlingerne og de Bemærkninger, der fremkomme under Forhandlingerne; det er nemlig af dem, man lærer allermost, forholdsvis meget mere, end man lærer af Resolutionerne, og det ærede Medlem for Horsens har jo ogsaa selv i saa Henseende sagt, hvilke Vanskeligheder der er ved at bringe en Resolution i Stand. Imidlertid, da Forhandlingen var sluttet, forelaa der Forslag til tre forskellige Resolutioner. Jeg skal begynde med den tredje og sidste af dem. Det var en Resolution, der gik ud paa at udtale et Ønske om, at Lovforslaget kom til at omfatte enhver, saavel Arbejder som Arbejdsgiver, der efter Ulykkestilfældet ikke havde Evne til at forsørge sig selv og Familien, samt at Udgifterne udrededes af den forsikrede med Tilskud af Staten. Som man vil se, var det en Resolution, der aldeles gik bort fra det, der nu foreligger for os her; men derimod nærmede sig i meget stærk Grad til det Forslag, som er fremført af det ærede Medlem for Horsens, og som vi havde til Behandling i Førgaars. Imidlertid blev denne Resolution taget tilbage, og det var klart nok, at den